

DE DOODSKIST

Arno Strobel

DE DOODSKIST

Vertaald uit het Duits door
Corry van Bree

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2013

Oorspronkelijke titel *Der Sarg*
Copyright © 2013 Arno Strobel
Copyright © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main 2013
Nederlandse vertaling © Corry van Bree en Uitgeverij Mistral,
Amsterdam
Omslagontwerp Wil Immink
Omslagbeeld © Joanna Totolici / Getty Images
Typografie en zetwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 1844 0

NUR 332

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/mistral_boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

Mistral is een imprint van Dutch Media bv.

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 1845 7

In de borstkas van
ieder mens
slaapt een afschuwelijke
kiem van waanzin.
Bestrijd deze
met behulp van alle
blijmoedige en werkzame krachten
zodat hij nooit ontwaakt!

Baron Ernst von Feuchtersleben

Voor jou

I

Eva werd wakker in volkomen duisternis.

Haar trage bewustzijn probeerde zich te oriënteren. Ze kon niet ontdekken wat deze duisternis te betekenen had. Eén moment vroeg ze zich af of ze haar ogen misschien nog niet open had. Ze knipperde twee, drie keer, maar de zwarte muur bleef ondoordringbaar.

In haar slaapkamer waren een paar punten waardoor ze zich kon oriënteren als ze 's nachts wakker werd. Het groen glanzende display van de wekkerradio of het zwakke lichtschijnsel dat zich door het raam naar binnen perste als door een fijnmazige zeef, om zich daarna als enigszins fosforesceerend stof op de contouren van haar commode te leggen. Deze punten waren belangrijk. Ze kalmeerden. Ze ontbraken.

Of waren ze er wel en kon ze ze niet zien omdat er iets met haar ogen aan de hand was? Haar ademhaling versnelde, ze inhaleerde de lucht kort en hijgend door haar geopende mond. Bedompte lucht. Warme, verbruikte lucht. Ze wilde met een ruk overeind komen, maar de beweging werd plotseling gestopt toen ze haar voorhoofd met een doffe knal stootte en haar hoofd op het kussen terugviel. Versuft registreerde ze heel even de pijn, daarna verdreef de paniek alle andere gevoelens.

Gejaagd wilde ze haar armen heffen, opzij duwen – ze stootte tegen muren. Ze probeerde haar knieën op te trekken, maar dat lukte niet. Ze schopte met haar voeten, maar na een paar centimeter stopten de bewegingen met een doffe klank. Ze was opgesloten. Steeds sneller draaide haar lichaam rond in de krappe gevangenis, steeds paniekeriger probeerde ze zich te bewegen, zich uit de zwarte engte te bevrijden. Ze begon te schreeuwen, te huilen, ze roffelde met haar vuisten tegen het plafond, telkens en telkens weer... en bleef uiteindelijk stil liggen.

Haar borstkas ging razendsnel op en neer, elke uitademing werd begeleid door een jammerend geluid. Ze luisterde naar zichzelf terwijl haar hersenen op zoek waren naar een verklaring in de leegte die in haar hoofd heerste. Minutenlang, tot er uiteindelijk een sluis opening en haar bewustzijn werd overspoeld door een stortvloed aan gedachten. Het moest haar lukken om deze gedachten te pakken te krijgen, om de paniek te onderdrukken. Ze moest nadenken. God, ze was opgesloten. Angst... nadenken... nu.

Rondom haar had ze aan alle kanten maar een paar centimeter ruimte. De lucht rook bedompt, smaakte oud. Haar slagen tegen de muren en het plafond van haar gevangenis werden ergens door gedempt, haar hoofd lag op iets zachts, een kussen.

De duisternis maakte haar krankzinnig.

Voorzichtig hief ze een hand en gleeed met haar vingertoppen over het materiaal van de muur, maar duwde er tegelijkertijd telkens weer ongewild tegenaan omdat haar lichaam niet wilde gehoorzamen en schokte. Het materiaal voelde glad aan, als satijn. Of zijde. Het plafond boven haar was met hetzelfde materiaal bekleed. Als... als... Haar hart ha-

merde steeds sneller tegen haar borstkas.

Ze hield haar adem in. Als in een doodskest.

Ze ademde niet, dacht niet, bewoog zich niet. Stilte. Doodse stilte.

‘Nee,’ fluisterde ze. ‘O god, alsjeblieft niet. Dat niet. Alsjeblieft.’ Een doodskest. Ze lag in een doodskest.

‘Neeee!’ schreeuwde ze zo hard als ze kon. Het deed pijn aan haar oren. Ze hoestte, haar lichaam verkrampte zo dat haar hoofd opnieuw tegen het deksel sloeg. Ze kronkelde, probeerde zich nog steeds hoestend om te draaien, het lukte haar niet. Ze verslikte zich en dreigde te stikken. Haar ledematen schokten ongecontroleerd, alsof ze een epileptische aanval had, en sloegen in een onregelmatig staccato ritme tegen de wanden en het deksel. Ze raakte haar oriëntatie in haar paniek volledig kwijt, draaide zich om en sloeg met alle kracht die ze had naar alle kanten.

Op een bepaald moment stopte ze, ze had geen kracht meer. In een fractie van een seconde verslaptte ze alsof er een stekker uit het stopcontact was getrokken, en ze bleef met verdraaide ledematen liggen, haar gezicht schuin naar beneden. Ze ademde in het koude, gladde kussen, luisterde naar het geluid waarmee het bloed door haar aderen stroomde. Ze hilde.

Hoe was ze hier terechtgekomen? Hadden ze gedacht dat ze dood was? Waarom? Was ze schijn dood geweest? Wanneer? Ze had ooit gelezen dat er soms vreemd gekromde skeletten in graven werden gevonden. Doodskisten waarbij vingernagels aan de binnenkant aan het deksel hadden gekrabd. Was zij ook levend begraven? Lag er meer dan anderhalve meter aarde boven haar? Nee, nee, dat kon toch niet... Dat... Ze moest hieruit, onmiddellijk. ‘Nee!’ gilte ze. ‘Néé!’

Ze mobiliseerde al haar krachten, draaide zich op haar rug en begon met beide vuisten als een bezetene in de duisternis tegen het deksel boven haar te hameren. Ze schreeuwde zo hard dat ze bang was dat haar longen zouden barsten. Het kon haar niet schelen, ze moest naar buiten, eruit. Ze hamerde, gilde, gilde. Plotseling viel ze naar achteren, ze...

Ze deed haar ogen open en kneep ze meteen weer dicht. Het glinsterende licht deed pijn. Hoe kon dat? Waar kwam dat licht plotseling vandaan? Het doffe gevoel van de angst had haar nog steeds stevig in zijn greep. Voorzichtig deed ze haar ogen een klein stukje open. De commode, de kast, het raam... het licht... dat was zo prachtig. Maar hoe was dat mogelijk? Daarnet nog... de doodskist... begraven... een droom.

Ze had een vreselijke droom gehad. Gewoon een droom. Eva was zo opgelucht dat ze in de lach schoot. Ze lag in haar bed, ze lag echt in haar bed, en alles was goed. Nee, alles was fantastisch. Ze nestelde zich diep onder haar dekbed, trok haar knieën op en drukte een punt van de overtrek tegen haar wang. Zij, een zevenendertigjarige vrouw, eigenares van Rossbach Machinebouw, lag ineengedoken als een baby in haar bed en was dolgelukkig dat ze niet levend begraven in een doodskist lag, maar dat ze na die afschuwelijke nachtmerrie thuis in haar bed bleek te liggen. Ze voelde zich goed. Beter nog dan anders als ze wakker werd.

Haar blik viel op de wekkerradio. Tien voor negen, zo lang had ze al eeuwen niet meer geslapen. Ze zou opstaan en koffiezetten. Met een ruk sloeg ze het dekbed open en onderbrak de beweging het volgende moment. Haar arm deed pijn, en dat was niet het enige. Haar hele lichaam deed pijn,

vooral haar handen. Waarom merkte ze dat nu pas? Was haar opluchting toen ze wakker werd zo groot geweest dat die alle andere gevoelens had overstemd? En... waar kwam die pijn vandaan?

Eva ging voorzichtig zitten en duwde het dekbed helemaal weg. Daardoor voelde ze opnieuw een stekende pijn in haar pols en elleboog. Ze draaide haar rechterarm en ontdekte rode vlekken die van de zijkant van haar hand tot de knokkels liepen. Ook haar elleboog was rood. De linkerarm zag er niet beter uit, en haar linker knie was ook rood. Ze bewoog haar voeten. Haar enkels, en zelfs haar tenen, deden pijn.

Waar kwamen die verwondingen vandaan? Had ze die de vorige avond al gehad, toen ze naar bed was gegaan? Maar wanneer was ze eigenlijk naar bed gegaan? En hoe? Ze kon het zich niet herinneren. Alweer niet. Dit keer was het echter anders, zo had het nog nooit gevoeld. Die verschrikkelijke droom... Eva stond op, pakte haar badjas, die over de rugleuning van de stoel voor de commode hing, en slaakte een kreet van pijn toen ze haar schouder naar achteren duwde en haar arm hief om hem in de zijden mouw te kunnen steken. Haar hele lichaam deed pijn.

Langzaam liep ze naar de keuken en zette koffie. Met de beker in haar hand ging ze voor het keukenraam staan en staaarde naar buiten. Het was vanochtend mistig. De kale takken van de bomen staken koud glanzend uit het grijs, als skeletvingers die haar wilden grijpen. De afgevallen bladeren lagen als grote, rottende tapijten rond de stammen. Haar tuin, die 's zomers haar zintuigen streefde met zijn duizendvoudige kleurenpracht en waarin ze elke vrije minuut doorbracht, leek nu vreemd, afwijzend en vijandig.

Eva was in de war, ze vond het moeilijk om enigszins hel-

dere gedachten te produceren. Ze kon zich elk detail herinneren van de droom, die zo echt had geleken dat ze de naweeën van de paniek nog steeds voelde. En toch kon het alleen een droom zijn geweest. Tenslotte was ze wakker geworden in haar bed en niet in een doodskist, bijna twee meter onder de grond.

Maar haar verwondingen dan?

Eva zette het koffiekopje op het aanrecht en keek weer naar de rode plekken op haar handen. Er was maar één verklaring voor: ze had weer eens geslaapwandeld en had zich daarbij bezeerd.

Het kwam regelmatig voor dat ze zich ergens bevond en niet meer wist hoe ze daar terecht was gekomen. Soms gebeurde dat zelfs op klaarlichte dag. Dan was ze in een café of liep ze ergens terwijl ze er geen flauw idee van had wat ze daar wilde. In haar jeugd had ze daar uit schaamte met niemand over gepraat. Later, toen ze volwassen was, had ze haar huisarts in vertrouwen genomen, die haar autogene training had aangeraden, en als dat geen effect had een bezoek aan een psycholoog. Ze had besloten om er geen drama van te maken. Een psycholoog... geen sprake van.

Ze verdrong de gedachte, daar ging het nu niet om. Belangrijker was de vraag wat er de afgelopen nacht met haar was gebeurd. Ze voelde zich slap worden, steunde met haar handen op het aanrecht en boog haar hoofd. Ze dacht aan armen, handen, knieën en benen die tegen wanden sloegen. Spaarzaam beklede wanden.

Ze dacht aan een doodskist en braakte.

2

Hoofdinspecteur Bernd Menkhoff gooide de foto's met een zucht op zijn bureau en liet zich tegen de rugleuning van zijn bureaustoel vallen. Zelfs de routine van bijna dertig dienstjaren kon niet voorkomen dat hij nog steeds van slag was door wat hij een paar uur eerder op de vindplaats van het lijk van de vrouw had gezien.

Het lichaam van de vrouw had in gekromde houding in de doodskist gelegen, een van ruwe planken getimmerde, stevige kist. Het lijk was naakt, het lichaam bezaaid met verwondingen, vooral in de ellebogen, knieën en polsen zaten kleine en grote houtsplinters.

Op haar ogen en mond waren brede, grijze stukken tape geplakt. Haar polsen waren vastgebonden met een touw. De dader had het lange uiteinde aan het voeteneind vastgezet met een dikke schroef die door het hout was geboord. Aan de buitenkant was er een moer op gedraaid. Door het touw had het slachtoffer net voldoende ruimte gehad om het deksel en de zijwanden te kunnen aanraken, maar ze had niet bij haar hoofd gekund.

Het ruwe hout van de doodskistwanden en het deksel zaten vol donkere vlekken, waarschijnlijk opgedroogd bloed. Van sommige vingers ontbraken de toppen en staken de ge-

lige punten van het bot uit de zwartgerande uiteinden. Bij andere vingers wezen de afgebroken resten van de nagels schuin naar buiten. De vrouw had het vlees van haar vingertoppen geschaafd in haar vertwijfelde pogingen om zich uit haar gevangenis te bevrijden.

Menkhoff schrok op uit zijn gedachten doordat zijn telefoon overging en hij nam op. 'Ja, Bernd, met mij,' klonk de stem van Gerd Brosius, recherchecommissaris en hoofd van politiedistrict II. 'Ik wil je spreken.'

Toen Menkhoff het kantoor van zijn chef binnenliep, wees deze naar de stoel die schuin voor zijn bureau stond. Hij wachtte tot Menkhoff zat voordat hij begon te praten. 'Ik heb inmiddels het een en ander gezien van wat krankzinnige psychopaten uitgehaald hebben, maar dit...' Hij wees met zijn kin naar de stapel foto's van de plaats delict die voor hem op het bureau lag en schudde zijn hoofd. 'Levend begraven. Het is altijd weer onvoorstelbaar waartoe mensen in staat zijn. De media zullen zich als aasgieren op deze zaak storten.'

Menkhoff knikte. 'Ja, ik weet het. En je mag blij zijn dat je er vanochtend niet bij was. Ik had het liever niet gezien.' Hij boog zich naar voren, pakte de bovenste foto en bekeek hem, terwijl hij bedacht dat hij daarmee zijn laatste zin min of meer tegensprak.

Het was een foto van het lichaam van de vrouw, op het moment dat ze geboeid in de kist lag. Haar verwondingen waren goed te zien.

Menkhoff bedacht wat de vrouw had moeten doormaken terwijl ze bij haar volle bewustzijn in de gesloten kist had gelegen en had gehoord hoe de ene schep aarde na de andere op het deksel werd gegooid. En de lijkschouwing zou

pas duidelijk maken of dat het enige was wat ze had moeten doorstaan voordat ze was gestikt. Hij legde de foto terug en pakte een andere van de stapel. Deze was niet van de vrouw, maar van het briefje met aanwijzingen dat bij de politie was afgegeven. Boven de beschrijving van de plek, waar ze de begravene kist met de vrouw erin inderdaad hadden gevonden, stond een zin die erop wees dat ze met een psychopaat te maken hadden:

Straf is de bitterzoete zus van de geleerdheid voor schaamteloze serpentes. Het einde van alle pijn begint met de acceptatie ervan.

‘Deze foto’s mogen in geen geval in de openbaarheid komen,’ onderbrak Brosius Menkhoffs gedachten. ‘De persmuskieten zullen zo ook al een enorme ophef maken.’ Hij zweeg even alsof hij een antwoord verwachtte. Toen dat niet kwam, zei hij met een duidelijk zachtere stem: ‘Alles in orde, Bernd?’

‘Ja. Er is niets aan de hand.’

‘In Aken ook?’

Menkhoff keek een tijdje naar zijn superieur, daarna knikte hij. ‘Ja, daar ook. Waarom begin je daar uitgerekend nu over?’

Brosius trommelde met zijn vingertoppen op het bureaublad terwijl hij onderzoekend naar Menkhoff keek. ‘Omdat ik wil weten of je in staat bent om het onderzoek te leiden.’

Menkhoffs bovenlichaam spande zich. ‘Natuurlijk ben ik daartoe in staat.’ Ze keken elkaar zwijgend aan, tot Menkhoff uiteindelijk ontspande. ‘Er is echt niets aan de hand, ik heb gisteravond nog met Theresa gepraat. Ze heeft mij

gebeld en heeft gevraagd hoe het met me gaat. We hebben een goed gesprek gehad.’ Hij zweeg even. ‘Beter dan in de tijd dat ik nog in Aken woonde. Ik kan mijn dochter zien wanneer ik wil, en ik merk aan Louisa’s gedrag dat er thuis niet negatief over me gepraat wordt. Je hoort het, alles is in orde.’

‘Mooi.’ Brosius keek op zijn horloge. ‘We zien elkaar over twintig minuten bij de bespreking. Bereid je erop voor dat ik je daar officieel de leiding van het onderzoek geef. En je weet dat niet al je collega’s daar blij mee zullen zijn.’

Menkhoff knikte. Hij wist op wie zijn chef zinspeelde.

3

Britta stapte uit bij de halte Am Kölnberg en bleef heel even staan, haar blik gericht op de sombere woonbunkers voor zich. Ze stonden koud, afwijzend en uit de grond gestampt dicht naast elkaar, aan de rand van een enorm akkerland. Sommige ervan waren zo'n dertig verdiepingen hoog en bevatten honderden flats. Ze dacht aan de mensen die er woonden, duizenden waardeloze losers met een grote mond.

Een ijzige windvlaag streek langs haar hals en ze trok de ritssluiting van haar jack verder omhoog. Een paar dagen geleden was de temperatuur nog aangenaam geweest, te warm voor midden november. Daarna was het plotseling ijskoud geworden.

Ze stootte in het voorbijgaan tegen de schouder van een vrouw, die abrupt bleef staan en met naar beneden wijzende mondhoeken en een vijandige blik naar haar keek. Britta bekeek haar van top tot teen. Ze was waarschijnlijk begin twintig. Het witblond geverfde haar hing in pieken op haar schouders, haar kleding was goedkoop, haar uiterlijk ook. Met een verachtelijk sissend geluid draaide de vrouw zich om en vervolgde haar weg. Britta deed de dopjes van haar mp3-speler in haar oren en liep ook verder. Na een paar honderd meter sloeg ze af naar An der Fuhr en zette koers

naar het betonnen blok waarin haar appartementje zich bevond.

Ze was bijna bij de verwaarloosde portiekdeur toen er een man voor haar ging staan. Ze had hem niet gezien omdat ze te diep in gedachten was verzonken. Zijn mond bewoog, hij leek iets van haar te willen. Britta keek opzij, waar nog twee mannen stonden, die onnozel naar haar grijnsden, hun handen diep in de zakken van hun trainingsbroeken. Ze vloekte en trok aan het dunne snoer onder haar kin. De klanken van Metallica's 'Nothing Else Matters' werden vervangen door de bekende kakofonie van geluiden: gemompel en geschreeuw, verkeerslawaai van de straat en dreunende muziek die via de verroeste balustraden van de balkons uit de flats stroomde.

'... al een tijd niet meer gezien. Waar heb je rondgehangen? Je ziet er sexy uit voor je leeftijd.'

Britta rolde met haar ogen en keek naar de vijftwintigjarige man met het kortgeschoren haar, die eigenlijk Bernd heette maar door iedereen Jacko werd genoemd, omdat hij voortdurend in zijn kruis greep. 'Opdonderen, Jacko.' Ze liet hem staan en luisterde niet naar wat hij haar nariep.

Haar flat bevond zich op de achtste verdieping, aan het eind van een smalle gang met kale betonnen muren. Het daglicht dat door het kleine raam naast de lift naar binnen scheen bereikte haar voordeur niet, en de tl-buis aan het plafond was bijna altijd kapot. Als de aan drank verslaafde conciërge hem eindelijk verving, duurde het meestal maar een paar uur voordat de een of andere idioot hem kapotschopte. Britta stapte uit de lift met bekladde wanden en constateerde dat de lamp het ook nu niet deed, zodat ze de laatste meters naar haar voordeur bijna niets zag en naar het slot moest tasten.

Ze liep haar flat van vijftig vierkante meter binnen, trok haar jack uit, gooide het onverschillig op de oude wandtafel die een groot gedeelte van de kleine hal in beslag nam en liep naar de badkamer. Daar keek ze in de ovale spiegel, die veel zwarte plekken aan de rand had. Het vermoede gezicht dat haar aankeek leek niet bij een vrouw van begin dertig te horen, maar eerder bij iemand die minstens veertig was. Het schouderlange rode haar hing in slierten langs haar gezicht, haar ogen en mond waren zwaar opgemaakt, op haar wangen zat een dikke laag rouge. Ze had geen zin meer om naar haar lelijke hoofd te kijken, draaide zich om en liep naar de keuken. De meeste niet bij elkaar passende kasten en elektrische apparaten hadden een paar mannen uit de buurt voor haar geregeld, toen ze een halfjaar geleden weer eens was verhuisd en hier was beland. Mannen zoals Jacko. Ze had alles voordelig kunnen kopen en het had haar niet kunnen schelen waar ze de spullen vandaan hadden. Net als het deze mannen niet kon schelen waar Britta vandaan kwam, wat ze deed, wie ze was. Haar hele leven kon haar trouwens niets schelen.

Ze opende de koelkast, waarvan de inhoud bestond uit een halfvolle fles cola, drie verschrompelde appels, een pot met een paar augurken in troebele vloeistof en een pizzadoos vol vetvlekken, en pakte de cola, die krachteloos smaakte.

Britta nam de fles mee en bleef in de deuropening naar de zitkamer staan. De inrichting bestond uit een tweedelige, versleten eikenkast die één deur miste, een sjofele tafel met twee campingstoelen en een houten stoel, en een versleten bruine ribfluwelen tweezitsbank, die voor het raam stond. 'Rotflat,' siste Britta. Ze liep door de kamer en liet zich op de bank vallen. Het raam voor haar kwam tot de vloer en er

hingen geen gordijnen, zodat ze de akkers kon zien langs de Brühler Landstraße, die naar het centrum van Keulen liep. Afgelopen zomer had ze hier vaak gezeten en gekeken naar het gras en de aren, die heen en weer golfd en door de wind. Nu was alles kaal. Bruine, levenloze grond zo ver het oog reikte, afgewisseld met modderige plassen.

Britta wendde haar blik af, stond op en liep naar de kleine televisie die op de eikenhouten kast stond. Ze pakte het vieze potloodstompje dat ernaast lag, duwde dat in het gat onder het beeldscherm waar ooit een schakelknop had gezeten, en zette hem aan. Een tijdlang hoorde ze alleen geknetter, daarna een huilerige vrouwenstem. Seconden later verscheen het beeld. Britta wist meteen welk programma werd uitgezonden, ze had het al geweten voordat ze beeld had. Het was het dagelijkse rechtspraakprogramma waarin een paar amateurs in rechtszalen onzinnige dialogen hielden. Ze liet het programma toch opstaan en liep naar de bank terug. Na een paar minuten was het programma afgelopen en begon het nieuws. Britta vloekte en zocht naar de afstandsbediening, ze had geen zin om de ellende in de wereld aan te horen.

Ze had hem net gevonden in de kier tussen het versleten ribfluwelen kussen en de rugleuning toen een bericht haar aandacht trok: '... is vanochtend in een bosperceel bij Keulen het lijk van een vrouw gevonden. Een woordvoerder van de politie deelde mee dat ze in een doodskist lag. Het lijkt erop dat de vrouw levend begraven is. Voor nadere details over de doodsoorzaak moet het resultaat van de lijkschouwing afgewacht worden. De politie deelde verder mee dat er 's ochtends een nauwkeurige beschrijving van de vindplaats was afgegeven op het politiebureau. Tot nu toe ontbreekt

elk spoor van de dader.' Er volgde een moment stilte, daarna: 'In Brussel hebben de ministers van Financiën van de EU gisteravond...'

'Klootzak,' zei Britta. Ze stond op en zette de televisie uit.